

šel denes zjutraj v gozd se sprehajati.“ „Peter,“ reče neki stari redovnik, „kaj, Peter si ti? Bral sem v jako starih listinah našega samostana, da je res živel tukaj pred tisoč leti brat Peter. Stoji namreč zapisano, da je prišel iz tuje dežele v naš samostan; molil je rad in je bil jako učen. Nekega dne je šel v bližnji gozd, in ni ga bilo nikoli več nazaj. Mar si ti tisti? Glej, mnogo se je spremenilo med tem časom na zemlji, le milost božja ostala je neizpremenjena, in je še zmérom, kakor je bila nekédaj.“ Peter povzdigne svoji roki proti nebu in pravi: „O Bog, živel sem veliko število dni, pa nisem mogel zapopasti, kako je mogoče gledati vso večnost Tebe, ki si neskončna modrost in dobrotà, od obličja do obličja. Zdaj sem pa celih tisoč let poslušal petje drobne tice iz raja, ki mi je pela o nebeškem veličastvu, in teh tisoč let minulo mi je kakor malo ur enega dneva. O večnost, večnost! že sama misel nate je slajša nego vse veselje, ki je uživamo na tem svetu. Z Bogom svet! z Bogom prijatelji! z vami nimam nič več opraviti; moje uho je že slišalo in moje oko je že gledalo veličastvo nebeškega veselja. Nazaj grem v gozd, da poslušam še dalje petje rajske tice.“ To rekši, upadejo mu oči, roki mu obnemorete, truplo se zgruzi in razpade v prah. Vsi nazoči se ustrašijo in glasno jim zadoné besede na ušesa: „O večnost! večnost!“

I. T.

Malopridni Lukec.

Lukec je bil že od mladih nog jako neotesan in malopriden deček. Že poprej, predno je v šolo hodil, bil je zmérom umazan in raztergan. Poleg vsega tega je imel še to gerdo navado, da je dražil pse in mačke, kjer koli jih je srečal. Vse to je dovolj kazalo, da Lukec ni bil deček, kakoršen bi bil moral biti.

Ko je začel Lukec v šolo hoditi, ni se prav nič poboljšal, temveč postajal je še hudobnejši, nego je bil poprej. Vsi opomini dobrega učitelja so bili zastonj. Kjer koli je bila kaka huka in buka, gotovo je bil Lukec zraven; ako se je kje kaka nesreča zgodila, bil je Lukec zraven; ako so se otroci kje potepli, bil je Lukec zraven; z eno besedo: ni ga bilo dneva, da bi ne bil Lukec kaj napačnega napravil. A mačke in psi, ti so še le imeli pravo pokoro ž njim. Kedar je šel Lukec v šolo, vsakega psa je moral podražiti ali udariti; zato so pa tudi psi lajali brez kraja in konca, kedar so videli, da gre Lukec po cesti. Tudi mačkam se ni boljše godilo. Ako je katera sedela na oknu ali pred vežnimi vratmi, vsako je povlekel za rep, ali pa kamenček zalučal vanjo. To se vé, da so véasih serditi psi tudi Lukca izplačali, ter ga dobro oklali, in mačke gerdo ogreble. Ali vse to ni Lukca poboljšalo.

Nekega dne pride v vas tujec, ki mu so Lah rekli. Kazal je jako hudobno, repato opico, ter je ž njo vsakoverstne umétnosti in šale uganjal. Otroci so, se vé da, v celih trôpah hodili za opico, ter so se na vse gerlo smijali, kedar se jim je kaj posebno dopalo. Tudi Lukec je bil v tem kolobarji. Ali on ni bil zadovoljen, da bi bil opico le od strani gledal in se smijal, kakor drugi otroci, ampak on je opico tudi dražil sè šibo, ki jo je imel v roki, ter jo je v eno mer drezal in zbadal ž njo. Opica je skakala na vse strani in mu serdito kazala zobé; bila bi mu tudi gotovo skočila v obraz, ako bi je ne bil Lah čversto deržal na

verizici. Lah je tudi Lukeca svaril, naj bode pri miru; pa zastonj, — Lukeca se nobena dobra beseda ne prime.

Naposled vzame Lah svoj klobuk in prosi radovedne gledalce, ki so od strani zijala prodajali, da bi mu kaj podarili. Le za malo časa popusti verižico, na katerej je bila navezana opica. Ta hip se izterga razdražena, divja žival od svojega gospodarja, skoči na Lukčevo glavo, verže mu kapo raz glave, prime ga sè svojimi ostrimi zobmi za lasé, ter ga tako neumiljeno ruka in skube z nohtni, da je bilo človeka le strah gledati. Predno se Lah spomni, kaj je, in predno priskoči ubogemu Lukecu na pomoč, bil je že Lukec v velikej nevarnosti. Upil in razsajal je, kakor bi bil na razbeljenim ražnji, in za malo časa je bil ves kervav in odert. Bog zná, kaj bi bilo ž njim, ako bi ga ne bil Lah še o pravem času rešil razdražene opice.

Lukec je moral zaradi ran, ki mu jih je naredila opica, skorej dva tedna ležati. Tudi mu so za ves čas njegovega življenja ostale velike brazge na obrazu, kot znamenje opičinih ostrih nohtov. Pač je bila pri vsem tem še velika sreča, da mu opica ni oči izgrebla, sam Bog ga je obvaroval te nesreče. — Vendar Lukeca tudi to še ni zmodrilo!

Izstopivši iz šole na veliko veselje svojega učitelja, kateremu je bil pač pravi križ v šoli, vzel ga je oče h gospodarstvu. Nù, tudi tukaj ni bil Lukec nič boljši, nič pametnejši, nego je bil v šoli. Kakor je prej dražil mačke in pse, tako je zdaj pri vsakej priložnosti terpinčil konje, vôle in drugo živino. Če je šel kam z vozom, naložil je vselej toliko, da so konji klécali pod težkim bremenom, a on jih je pretepal, da je bilo žalost gledati. Če je pa šel s praznim vozom, vozil je, kakor bi iz pekla bežal; vsak se je bal, da bi ne srečal njegovega vozá; kajti, da bi se bil Lukec komu z vozom ognil, o tem se njemu še nikoli sanjalo ni, naj bi se bile tudi vse osí polomile, hodi si pri njegovem, ali čijem drugem vozu, to je bilo njemu vse eno. Vsakedo se je čudil, da tako prederznemu in neotesánemu človeku stoji še glava na ramáh. Tudi so ljudjé prorokovali, da se njegovo življenje ne bođe dobro izteklo. Prigovor pravi: Verč gre na vodo, dokler se ne razbije; in tako se je naposled tudi Lukecu prigodilo; kajti komur ni svetovati, temu se tudi ne more pomagati.

Nekega dné gre Luka z vozom v gozd, in zopet je gonil konje po svojej starej navadi, kakor bi ga same pošasti podile. V največjem diru naleti na nekem oglu na druga s težkim tovorom obložena kôla. Voznik se ni mogel tako hitro s poti ogniti, a Luka v svojej termi tega tudi ni hotel storiti, in vozova se tako drug ob drugega zadeneta, da so se vse osí polomile in Lukatov voz se še celó v bližnji jarek preverne. Največja nesreča je bila pa to, da je Luka prevergel uzde preko sebe, konji se splašijo, potegnejo voz iz jarka, Luka se v uzde zaplete, in — o joj žalost! v strašnih bolečinah pod konjskimi kopiti, ves raztergan, svojo dušo izpusti.

Otroci! glejte konec mladega človeka, ki mu za dobre nauke ni bilo mar. Lukec je bil zdrav in čverst mladenič, — pa je vendar moral žalostno umreti, ker je delal vse po svojej termi in po svojej neumnej glavi. Ljudjé so ga obžalovali, oče in mati sta jokala; pa kaj pomaga po toči zvoniti, Lukec je moral žalostno končati svoje življenje, ker ni ubogal pametnih in dobrih ljudí! —

F.